

— Не, не искам, не искам! — извика той. — Не съм гладен, ей сегичка доих овците и изпих половин ведро прясно мляко...

— Малко си похапни, — придърпа го пак кротко и приятелски владетелят. — Гостенин си, не може, ще седнеш на софрата ми...

Като видя, че няма да се отърве така лесно, Примо пристъпи плахо, седна несигурно върху мекия стол, сякаш щяха да го навикат, и посегна та взе един сладкиш. Преди това обаче той забеляза как яде един от сановниците. И той взе сладкиша така, както го взе сановникът, и той го хапна също като него. Но като го кусна само, бедният горянин се нахвърли върху вкусните ястия и яде комай докато да му прилошее.

— Слушай сега какво ще ти кажа, — обърна се владетелят когато бащата на Орфея се нахрани и се дръпна назад. — Ти ще пуснеш своя син да дойде с мене. Аз ще го гледам по-добре от свое чедо, защото, освен дето той е едно чудо на земята, но той ме излекува от непоносими страдания. Без неговата музика аз не мога да живея вече.

Примо пребледня, разтрепери се, плюнката в гърлото му засъхна. А, ето каква била работата! Ще му вземат първия помагач, най-голямата опора в живота! За какво ще да е сетне той, бедният планинец? Но след първото сътресение, Примо се съвзе.

— Ако детето иска, нека дойде, — отвърна той.

— То не иска, — заклати глава и го загледа изпитателно владетелят. — Снощи приказвах с него — не ще и не ще. Ала то е дете, то не разбира още къде е късметът му. Но ти знаеш колко по-добре ще му бъде ако дойде с мене. И аз те повиках да го склониш.

— А къде ще идеш ти? Далече ли? — пребледня пак Примо.